

Chemarea

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

Pe un an.....Lei 200—
Pe un jumătate an.....Lei 100—
Autorități și instituțiuni.....Lei 500—
In streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Cluj, Strada Regina Maria Nr. 36. — Telefon 4-7-60

Democrația Regelui

Declarațiile recente pe cari Suvranul le-a făcut lui „Daily Herald” au semnificația unei aspre și inapelabile sentințe în litigiul, mai mult teoretic, care s'a iscat în ultima vreme între dictatură și democrație.

Prea erau ascuțite săbiile „personalităților” cari natural, se topiau după un „guvern de personalități” și prea dăunătoare campania ce se purta împotriva așezămintelor democratice, ca Regele, părintele țării, să nu curme din rădăcină nesiguranța — atât de păgubitoare peste hotare — că România stă în pragul unei sguduitoare și incerte prefaceri. De altfel pentru orice om cu un elementar simț al realității interviul Regelui nu constituie o surprisă. El era de așteptat, nu numai în actul producerii ci și în conținutul lui.

Pentru motive, pe cari semnatarul acestor rânduri le-a arătat, nu de mult, într'un articol cu același titlu. Scriam atunci în „Democrația Regelui” că M. S. Carol II s'a integrat prea unitar în esența sufletului românesc și a problemelor Statului, încât să se poată gândi vreodată la luarea de măsuri, cari uneori salvatoare, aduc în majoritatea cazurilor adevărate dezastre.

Regele Carol II s'a identificat prea mult și din primul moment cu tradiția și vrerile nației românești, ca să permită cuiva jocul abracadabrant de-a aventura atât de ostil firii conservatoare și blajine a poporului nostru.

Și mai arătam atunci și celalalt motiv pentru care, noi nu credeam (și nu credem) în instaurarea dictaturii în România: legământul Regelui. Pe care M. S. l-a făcut atunci când a jurat pe Constituție și când a dat acea istorică „Proclamație către Popor”, în care s'a legat să domniască inspirat de constituționalismul cel mai curat.

Prevederile noastre departe de a fi desmințite de evenimente, au fost întrute toate și în scurt timp confirmate, tocmai în forma în care le întrezăream noi.

Ca dovadă iată un pasagiu din rezentele declarații ale M. S. Regelui:

„Eu mi-am dat cuvântul poporului meu. Problemele dictaturii și dictatelor variază după țări și popoare. Asemenea probleme nu există în România. Orice svonuri cari tind a asocia numele meu la asemenea intenții, nu au aprobarea și nici nu corespund dorințelor mele”.

S'ar fi putut ceva mai concludent? Nici cea mai mică urmă de îndoială nu mai rămâne: M. S. Regele e împotriva dictaturii. Părtaș sincer al democrației, „campionul democrației în România”.

Iată cecece trebuie subliniat ca pe un eveniment de mari proporții istorice, care pune capăt atâtor discuții și teorii sterpe ca rezultat bun pentru țară și rodnice doar în întreținerea

unei atmosfere de nesiguranță care nu ne-a putut face decât rău în fața streinătății.

Declarațiile domnești sunt în același timp o adevărată soție a epocii noi

de consolidare a României, pe trupul căreia prea s'a experimentat în ultima decadă, cu tot felul de inovații și originalități deficitare.

Bazil Gruia.

O schimbare la față

Ziarul „Adevărul” a deschis o furi-bundă campanie împotriva d-lui Alex. Vaida-Voevod, ministru de interne. Campania, fără îndoială, va rata. Deoarece n'are temeiuri serioase și nu este inspirată de grija intereselor obștești.

Campania ziarului din str. Sărindar vrea să fie o campanie de exterminare. De ucidere morală. Iată de ce, moralității de incertă culoare au socotit util să scoată la suprafață calomniile ieșite la soare ale mareșalului Averescu. Se știe la ce facem aluzie La schimbul de moșie pe care, după comunicatul ministerului de domenii și după lămuririle d-lui Const. Garoflid, nu l-a voit și nu l-a cerut d-l Alex. Vaida Voevod, ci ministrul agriculturii. Chestiunea aceasta, de altminteri nu este de dată recentă, cum s'ar părea la prima privire. Ea a fost vânturată acum doi ani, în ziarul „Indreptarea” de către mareșalul Averescu. Calomniile bătrânului mareșal au fost, însă, puse la punct de către d. Const. Garoflid, pe atunci încă tovarăș de luptă al șefului partidului poporului. S'a părut atunci că prin aceasta chestiunea a fost închisă definitiv. Dar nu există numai oameni de bună credință și robinetul calomniei a fost deschis acum, după patru ani, de ziarul „Adevărul”.

Motivul campaniei ziarului din strada Sărindar rezidă într'o optică greșită. Confratele nostru își închipue că d. Alex. Vaida-Voevod este antisemit, un teribil antisemit, un semitofag. Toată recrudescența antisemită, crede speriatul nostru confrate, se datorește actualului ministru de interne. El alimentează mișcările, cu fonduri, idei și planuri. D. Vaida-Voevod este, deci, un om periculos. El trebuie cu orice preț subminat și distrus moralmente. Campania cu moșiile, trebuie, deci, redeschisă.

Se uită, însă, că un om cu trecutul d-lui Alex. Vaida-Voevod nu poate fi

nimicit, așa cum sunt distruși alți cetățeni de ispravă fără apărare în fața atacurilor unor anumite ziare.

Curios este, însă, că în această vreme „Adevărul” trece și la o altă schimbare la față.

D. Octavian Goga, care până mai ieri era absent, ignorat, ostracizat, este azi ridicat în slavă. Cuvântul lui este comentat, analizat, desțărut și fluturat în văzul cititorilor. Discursul fostului ministru de interne, rostit recent pe Câmpia Liberității din Blaj, este socotit ca un fel de deșteptare a poporului. Inchipuiți-vă d. Octavian Goga, noul Messia al „Adevărului”, a avut îndrăzneala să se proclame în cetatea lui Maniu, în „fieful electoral” al șefului partidului național-țărănesc, închipuiți-vă, la Blaj, d. Octavian Goga a avut îndrăzneala să se proclame deștept și pe d. Cicio-Pop analfabet. „Adevărul” vede în această declarație apunerea popularității partidului național-țărănesc și un nou „revirement” al maselor populare din Ardeal.

Firește, noi, cu bunul simț, nu putem tălmăci această subită schimbare la față. Știm doar că discursul dela Blaj al d-lui Octavian Goga a fost același clișeu răsufat, pe care directorul „Țării Noastre” îl vântură de 11 ani în toate colțurile Ardealului. Ele au răsunit în pustiu. Totuși, aceste idei, la timpul său, n'au fost înregistrate de „Adevărul”. Deși atunci puteau fi luate încă serios. De naivi, firește. „Adevărul” socotește, că vidurile verbale ale d-lui Oct. Goga, care n'au trezit niciodată ecou, pot constitui azi un revirement în Ardeal. Acest revirement nu se vede, firește în opinta publică. Ci doar la „Adevărul”?

Ne întrebăm însă: Care să fie motivul convertirii „Adevărului”?

D. Octavian Goga nu mai este antisemit?

Ion Moldovan.

Nu cerem abonaților nici un ban pentru munca noastră, cerem numai plata abonamentului, care abia că acopere cheltuielile de tipar. Noi cei cari îl scriem, rupând în fiecare articol fărâme din sufletele noastre, renunțăm la orice răsplată, ne mulțumim a ști în viață și în sănătate și putere, ziarul admirat, apreciat, dar sărac, însă sincer și cinstit „Chemarea”.

Redactorii și colaboratorii ziarului „Chemarea”.

Ce vrea să înțeleagă „Adevărul” și ce urmărește

de: T. Dragu.

De la ministru Al. Vaida-Voevod este, de vre-o câteva săptămâni, centrul unei campanii de vehemente atacuri din partea ziarelor „Adevărul” și „Dimineața”.

Faptul merită să fie cercetat cu atenție, atât din punct de vedere al moravurilor noastre politice, cât și sub raportul unor anumite realități ce nu au fost încă suficient spuse pe nume. Vom examina, prin urmare, cu calmul necesar această chestiune.

Mai întâi. Ce i se impută dlui ministru Vaida? Că, în calitate de păzitor al ordinii, nu s'ar fi dovedit hotărât să ia măsurile cuvenite împotriva agitațiilor extreme... drepte (care anume extremitate nu e indiferentă numitelor ziare); mai mult, că, potrivit unei doctrine proprii, a ținut tot timpul un contact strâns cu șefii acestei extreme și că, prin sfaturi, a încercat să-i domolească, în loc să stea cu ei de vorbă numai din dosul baionetelor; apoi, că, odată dezordinea izbucnind, dl Vaida ar fi păstrat o ținută puțin fermă.

Dar dnii dela „Adevărul” nu vreau să admită, că tot timpul dl Vaida s'a dovedit foarte hotărât să reprime orice mișcare de turbulență. Și a dovedit-o prin fapță: după întâiele incidente la Borsă, autoritățile polițienesti au operat întinse arestări, inoperante însă, căci tribunalele civile — cari în cuprinsul României Mari au preluat grija urmăririi și sancționării turbulențelor, de mai înainte cu doi ani se ocupau consiliile de război — nu au găsit probe suficiente pentru pornirea unei proceduri judiciare. Am fost, în această privință, delușit, aici la Cluj, cum procedează tribunalele civile; își fac perfect datoria, dar nu sunt nici de drasticitate, nici rapiditatea tribunalelor excepționale și pretind mai presus de toate proba materială.

Ori, aci să ni se permită o paranteză: starea de asediu, cerută alături de noi, și de către „Adevărul”, a fost desființată încă în primele zile ale regimului național-țărănesc. Consiliile de război nu mai funcționează; spre satisfacția dlui Socor, socotim, căci a dus împotriva lor o campanie îndelungată. Menținerea ordinii publice a trecut asupra instanțelor civile, cari sunt chemate, astfel, să-și îndeplinească rolul pentru care au fost create. Cu tot greul începutului, deprinderea și în special cooperarea între poliție și justiție, își fac datoria. Un singur lucru însă nu li se poate cere — și aci „Adevărul” e mai reacționar decât constituția pe care a combătut-o; de a

(Continuare pe pag. II.)

Ce vrea să înțeleagă „Adevărul” și ce urmărește

(Urmare)

suspenda libertățile cetățenești pentru categoria de cetățeni cu o anumită credință politică.

Pretenția „Adevărului”, deci, de a extermine cu pară de foc și sabie pe antisemiți, e afișarea unui sectarism cel puțin tot atât de strâmt, dar mai e și... suspectă.

Da. Suspectă. Căci, acelaș procedeu nu l-a avut împotriva comunistilor, pe cari, în ciuda intereselor burgheze ale patronilor săi, „Adevărul” i-a susținut într'un mod perfid. Se știe: în urma campaniei iarăși anume îndreptată, un exaltat, membru al asociației „fiii lui Lenin”, Goldenberg, a tras asupra ministrului de interne; un complice al acestuia, Solomon (tot nume românești!) declară la poliție că știa planul comunist după care urma să fie ucis, la rând, fruntașii vieții noastre publice, dar: *nu va spune o iotă*. Scos din minți, de obraznicia specifică cu care acesta indica, fără să mărturisească amănuntele, un plan criminal ce tindea la dărâmare a vieții noastre de stat, un funcționar de poliție îi rade o palmă interzisă de constituție, dar firească. (Suntem împotriva bătaii. Dar, să ne permită, iarăși, „Adevărul”, au fost și alte bătaii, când însă nu erau împotriva unor Goldenbergi și Solomoni, ci a unor Ionești și Popești, dar nu a crezut că trebuie să se miste). „Adevărul”, care în chestiunea Lupenilor nu a apărut cauza celor mizeri, a sărit și a pornit o campanie, care trebuia, probabil, în intențiunea dlui Socor, să ducă la un nou atentat.

Aci am pus, credem, degetul pe rană. „Adevărul” a luat doar apărarea lui Goldstein, cu bomba de la Senat, a înarmat mâna lui Goldemberg, a făcut erou din Solomon și, în sfârșit, a cerut scoaterea mitralierelor împotriva naționalistilor exaltați. Am spus destul și cititorul să-și închipuie ce ar fi, dacă diriguitorii „Adevărului” ar avea destinele Statului român în mână.

În problema agitațiilor naționaliste, „Adevărul” nu vrea să admită un lucru; că aproape întreaga generație intelectuală, sub 28 de ani, a țării, găsind un ecou simpatice chiar la cei mai bătrâni, e mai mult sau mai puțin angajată spiritualicește în această mișcare. Evident e un lucru regretabil, a cărei principală cauză e proasta îndrumare a dezvoltării vieții spirituale dela noi, după război, dar pentru care „Adevărul” poartă o mare vină. Cel puțin o vină egală cu „Universul”, cu care duce un aprig război de concurență și, din nenorocire, au ales chiar această cauză. Pentru spiritele obiective, pare cel puțin ciudat că cele mai răspândite ziare ale țării, deși patronate de oameni de interese burgheze, numai în urma acestei concurențe, unul a alunecat spre extrema dreaptă, iar celalt la extrema stângă. Stelian Popescu lansa pe dl Cuza, iar Socor pe Goldstein.

Ori, un bărbat de stat și, în deosebi un campion al ideii de stat național, cum este dl Vaida, nu poate să urmeze nici pe unul nici pe altul, dsa a pus problema în termenii ei largi și gravi: de problemă a orientării tinerei generații a neamului. Iar în faptă, păzind fără ezitare ordinea legală, nu putea, paralel, să neglijeze opera de îndrumare, și toți câți cunosc activitatea dlui Vaida se știe că și-a pus în cumpănă prestigiul de luptător naționalist, pentru a orienta tineretul spre un naționalism constructiv, convingându-l să părăsească drumul vechiu al violenței și salvăcării destructive. Și neamul îi va fi recunoscător, iar în susul dl Socor a trebuit să constate că la Craiova nu a fost reeditată Oradea, că antisemitismul devenise

o problemă de discuție teoretică. Incidentele ce s'au produs au avut un caracter izolat și întâmplător, cari nu puteau fi, în mod precis, prevăzute.

„Adevărul” ar trebui să-și dea seama că problema orientării unei generații, nu e chestiune de cod penal și că prefectii de poliție ca Manciu — care împlinea voia „Adevărului” bătând studenții la tâlpi — nu o pot nici măcar temporiza. Că un bărbat de stat care în tinerețe făcea parte din conjurații secrete în slujba ideii naționale, altfel gândește, și altfel trebuie să gândească și făptuiască în această materie. Dacă însă, cumva, „Adevărul” și „Dimineața” au dorit din nou tulburări, le vom avea în urma campaniei ce au pornit, și nu întâia dată le vor fi provocat.

Așa vedem însă, noi, și așa se pune chestiunea acțiunii dlui ministru Vaida, și natura campaniei „Adevărului”.

Și ca să numim lucrurile și mai pe față, vom adăoga că „Adevărul” nu a făcut întâiul rău evreilor, în numele cărora are pretenția că vorbește, al căror organ se pretinde și în apărarea cărora crede că poate cere scoaterea mitralierelor împotriva studenților. Le face, dimpotrivă, cel mai prost serviciu, cu atât mai prost cu cât reeditează chestiunea de câte ori are chef de gălceavă cu „Universul”, cu atât mai prost cu cât pune chestiunea în funcție de un articol de cod; pentru dl Socor antisemitismul nu ar exista a doua zi după legiferarea inexistenței lui. În acest chip, cu astfel de apărători, evreii ar avea mult de suferit. Iar armonioasa conlucrare între toți fiii acestei țări, care trebuie să fie scopul oricărui program democratic, va fi cât mai mult întârziată.

Cât despre mărșeveniile cu schimb de moșii, comunicatul Ministerului de domenii e perfect lămuritor.

Concluzia noastră nu poate fi, câtă în fața unor anumite interese politice, puternic susținute de anumite resentimente, chestiunea ordinei ca și schimbul de moșii sunt pretexte și ocazii contate. Am văzut cât de fundată e campania pe chestiunea tulburărilor antisemite, și Ministerul domeniilor a dovedit cât de cinstită e campania pe a doua.

Vom adăoga că e zadarnică și de vierea dela crezul și metodele democratice, e zadarnică până și aliarea ad-hoc a Coroanei (aci „Adevărul” reeditează un vechiu joc al organelor oligarhice), e zadarnică funcțiunea în care e așezată soarta dlui Iuliu Maniu, însași a guvernului, și în care sunt asigurările date ardelenilor, căci dl Vaida e un stâlp a regimului, care nu poate fi mișcat dela loc fără ca întregul regim să se prăbușească. Dl ministru Vaida e mai necesar ca oricând guvernului național-tărănist și dl Socor îi va putea ceva face; supărarea dsale, zeu să fie, și nu va putea face cel mai mic rău dlui Vaida, care e invulnerabil și de pe pedestalul ce i-au ridicat acei cari de patru decenii îi urmăresc ascensiunea, nu va putea fi mișcat măcar.

T. DRAGU.

Birou advocațional chemarist.

Atlam cu deosebită satisfacție că distinsul nostru prieten Dr. Ionel Pop de Băsești și-a deschis birour advocațional în Șimleul-Silvaniei. Spor la muncă și succes!

Redacționale.

Din cauza prea marelui abundenței de material articolul din seria „Cum se explică deficitele Operei din Cluj” am fost nevoiți să-l amânăm pentru numărul viitor.

D. N. Titulescu, președintele Ligii Națiunilor

Cu 46 de voturi din 56 d. Nicolae Titulescu a fost ales președinte al Ligii Națiunilor. Voturile pe care le-a obținut ministrul nostru la Londra constituie cea mai mare majoritate la alegerea președintelui, dela întemeierea Ligii Națiunilor.

Personalitatea strălucitului nostru diplomat a fost de multă vreme recunoscută de marii diplomați ai Genevei, alegerea dsale recentă nu face decât să-l consacre definitiv în această reputație, bine meritată.

Mândria dlui Nicolae Titulescu de a prezida areopagul popoarelor — în care aidoma

unui, altar se depun rugăminti pentru pace — se răsfrânge în primul rând asupra țării noastre.

Demnitatea la care a fost ridicat datorita străduințelor dsale pentru permanentizarea păcii și strălucitelor dsale calități, a ridicat încă odată prestigiul României peste granițe.

Imediat după alegere d. Titulescu a ținut un impresionat discurs în care a mulțumit delegaților pentru marea onoare ce i-s'a făcut dsale personal și României.

La închiderea ședinței d. Titulescu a fost obiectul unei călduroase manifestații de simpatie.

Demonstrația averescană dela Blaj

Demonstrație? Da. Demonstrația tupeului și a ridicolului politic. S'au strâns la Blaj câteva sute de averescani — toți aproape pe cari îi are Ardealul — pentru a demonstra încă odată opiniei publice cinismul grozav de care e capabilă aceasta funestă înjghebare politică.

Care departe de a stârni revoltă, ne umple de milă și dispreț. Ne procură un specimen de caraghioslăc care ne amuză grozav.

Căci într'adevăr ce altceva pot stârni următoarele promisiuni spicuite din programul averescan de guvernare enunțat de d. Oct. Goga la averescaniada dela Blaj.

1. „Vom întrona ordinea în țară. Drepturile și datoriile pe cari calitatea de cetățean le încumbă supușilor acestui stat să fie deplin respectate și înfăptuite.

2. Vom face economie mare la bugetul țării.

Bugetul de azi cifrează la 40 miliarde lei.

Noi vom reduce 10 miliarde.

3. Vom avea o deosebită atențiune pentru administrarea banului public etc., etc., etc.”

Credem că oricine a cetit acest program averescan de guvernare a trebuit să facă mari eforturi spre a-și stăpâni râsul.

Căci și ultimul cetățean știe cum au garantat averescanii drepturile cetățenești în alegeri electorale sălbatice și fiecare cunoaște cum „reduc” averescanii bugetul țării.

Iar promisiunea complectivă „vom avea o deosebită atențiune pentru administrarea banului public” ne scutește de orice comentariu invocând doar cele 13 milioane asupra cărora averescanii au depus cea mai mare „atențiune”.

Orice alte considerații asupra averescaniadei de pe Câmpia Libertății pe care d. Goga a voit s'o compare cu răsmerița din 48 sunt de prisos.

Eșecul este atât de ilariant și lamen-tabil, încât ne scutește să continuăm.

Valeriu V. Pogăceanu.

1 Oct. 1930 e termenul după care ziarul „CHEMAREA” nu se va mai trimite decât acelor cari și-au plătit abonamentul și restanțele.

Grăbiți cu plata abonamentului.

Plugari, cetiți și răspândiți

„FOAIA NOASTRĂ”

Ministerul Instrucțiunii Publice și al Cultelor Direcțiunea Clinicelor Universitare din Cluj

No. 6694—1930.

Publicațiune

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 6 Octombrie 1930, ora 9 a. m. se va ține la Direcțiunea Clinicelor Univ. Cluj, a doua licitație publică cu oferte închise a) pentru furnizarea și montarea a trei autoclave de fier cu aburi la bucătărie și a unei mașini de spălat la spălătoria centrală și b) pentru modificarea instalațiunilor de cazane pentru ardere cu păcură la Uzinele Clinicelor.

Licitatiia se va ține în conformitate cu art. 88—110 din Legea Contabilității Publice și art. 31—53 din Regulamentul Oficiului Central de licitație.

Ofertele sigilate se vor depune în patru exemplare — un original timbrat și 3 copii. Garanția de câte 5%, se va depune deodată cu oferta însă separat de aceasta, sub formă de recipisă a Casei de Depuneri sau Administrațiilor financiare la valoarea devizelor acestor lucrări, cu specificarea că această garanție a fost depusă special pentru aceste lucrări.

Ofertelor li se vor anexa afară de actele cerute în caetul de sarcini și câte trei copii legalizate despre dovezile de capacitate.

Condițiunile sunt prevăzute în caetul de sarcini, care se poate consulta în orice zi de lucru în orele de birou la Direcțiunea Clinicelor.

Cluj, la 11 Septembrie 1930.

Direcțiunea Clinicilor.

Administrația județului Turda Serviciul Financiar

No. 12041 F. din 6 Sept. 1930.

Obiect: Ajutorarea studenților și elevilor săraci.

Publicațiune

Se aduce la cunoștință că din fondurile prevăzute în bugetul județului Turda pe anul financiar 1930, se vor distribui mici ajutoare elevilor și studenților săraci cu domiciliul în comunele din acest județ.

Solicitorii își vor înainta cererile la Administrația județului până la data de 1 Octomvrie 1930, anexând la cereri certificatul de paupertate și certificatul de urmarea cursurilor.

Preș. deleg. cons. jnd., Șeful serv. fin., (Indescifrabil.) (Indescifrabil.)

Administrația județului Cluj

No. 14072—1930

Publicație de licitație

Se publică licitație pe ziua de 27 Sept. 1930 pentru diferite lucrări de împietruire a drumurilor județene și reparări de poduri, Devizele se pot vedea la serviciul tehnic al județului.

Licitatiile se vor ține în camera No. 42 din palatul județului.

Pioasa reculegere dela Șimleul-Silvaniei

Desvelirea bustului lui Simeon Bărnăuțiu în prezența alor peste 30.000 români

Șimleul-Silvaniei a trăit în 7 Septembrie adevărate clipe de sărbătoare și reculegere națională. Prin cei peste 30.000 de români alergați de pretutindena să-și talmăcească ultimul omagiu pentru tribunalul personificat în bronzul dela Șimleu, neamul românesc a dat în același timp dovada că știe să-și prețuiască eroii și deci e vrednic de a trăi liber și stăpân pe aceste meleaguri.

A asistat la solemnitatea dela Șimleu oficialitatea și intelectuali și țărani cari n'au participat decât mânați de o justificată mândrie națională, de a se putea considera urmașii vrednici ai lui Simeon Bărnăuțiu.

Proporțiile grandioase pe cari le-au avut serbările dela Șimleu, cititorii noștri le cunosc deja din reportagiile presei cotidiene, în care s'a descris detaliat atât desfășurarea serbărilor cât și discursurilor ținute cu această ocazie.

Totuși având în vedere importanța deosebită pe care o comportă, discursul Dlui prim-ministru IULIU MANIU îl redăm în întregime după notele stenografice, ca un document istoric de neprețuită valoare.

Din aceleași motive reproducem și discursul D-lui ministru de interne Dr. A. VAIDA-VOEVOD.

Discursul dlui prim-ministru Iuliu Maniu

Guvernul Țării Românești a venit să se închine memoriei unui organizator de căpetenie a vieții noastre de stat și a vieții noastre naționale unitare și să se închine înaintea faptelor mari ale inițiatorului curentului național-democratic de peste Carpați. Guvernul mulțumește tineretului sălăgean care prin ridicarea acestui bust a dat prilej pentru ca să arate aceasta grandioasă manifestare a conștiinței naționale.

Ființa etnică a unui popor se transformă în ființă națională; poporul și teritoriul, pe care-l stăpânește se încheagă în stat prin conștiința națională care pătrunde sufletele și mințile tuturor cetățenilor pentru a le pune în serviciul unei singure idei: **IDEIA NAȚIONALĂ**. Dacă ființa etnică poate fi rezultatul unui proces fiziologic și social, dacă teritoriile pe cari le stăpânește un popor pot fi rezultatul unei configurații geografice și a unor desfășurări istorice întâmplătoare, conștiința națională nu poate răsări decât din cultura câștigată prin munca grea, din jertfele fără margini ale fiilor săi alesi și mai ales din inspirația divină care s'a sălășluit în celulele creierilor pregătiți pentru aceasta, de suferințele și frământările strămoșilor lor.

Fără aceste trei calități mari: geniul, munca și spiritul de jertfă, nimeni nu se poate ridica la rolul de a întemeia ori de a organiza o viață națională și o viață de stat. Simeon Bărnăuțiu le-a avut pe toate trei în măsură deplină — a muncit mult, a studiat, a stat la carte zi și noapte, a învățat pe alții, prin frig și flămând a bătut drumurile, cu toate că era bolnav, agitând și făcând propagandă pentru a lumina întreg neamul românesc și a-l pune în serviciul ideii naționale. A jertfit ca puțini alții, a suferit marea durere de a nu fi înțeles la început de însuși fiii neamului său, a fost persecutat de colegi și de superiori, a fost urmărit de dușmani, a mers în exil, a trebuit să stea pe băncile școlii la etate de 40 ani și a trebuit pe urmă să se mulțumească cu modesta plată de profesor din care a crescut nepoții și a ajutat mulți străini — ca să fie cine să apere în viitor drepturile neamului românesc pe care el voia să le câștige cu orice preț.

A murit în drum spre județul nostru Sălaj, fără a avea fericirea să mai vadă aceste frumoase coline și fără să strângă vreodată mâna preoților și intelectualilor acestui județ cari au fost neîntrerupt ucenicii credincioși ai lui, și fără a putea vedea pe iubii săi țărani din Bocșa Română cu cari și-a petrecut copilăria. Geniul l-a avut, cum nimeni altul înaintea lui pe aceste plaiuri. In ce a stat geniul său scânteia divină? In prevederea tuturor mijloacelor

trebuincioase pentru desăvârșirea fericită a indivizilor, a națiunilor și a omenirii în organizații sociale superioare. A premers secolului său, a citit aproape tot ce se putea citi pe acele vremuri la noi, a asimilat știința ce și-a câștigat-o, dar nu s'a îndepărtat de sufletul poporului său, nici nu s'a lăsat orbit de strălucirea ei, ci a adaptat-o înainte de toate trebuințelor reale ale națiunii române. De aceea învățătura lui, a fost nouă, a stabilit principii noi, a propovăduit idei noi și a descoperit mijloace noi. Câtă vreme în acele timpuri savanții sub influența revoluțiunii franceze ridicau altare gândirilor ideii libertății individuale, el a stabilit marea principiu că libertatea fără naționalitate nu valorează nimic și că libertatea nu poate fi numai națională care singura poate fi izvorul de fericire al națiunilor și a fiilor ei.

Savanții sustineau teoria scopului dela sine al statului, el propovăduia că națiunea ca ființă organică este scopul dela sine, căruia trebuie să supunem totul. Se preamărea frățietatea și egalitatea indivizilor, el a cerut în afară de aceasta, egala îndreptățire a popoarelor. Lumea era gata să primească obligatoarele voiața colectivă a cetățenilor care întâmplător erau cetățeni ai aceluiaștat. El accentua dreptul de autodeterminare a popoarelor, principiu care abia după 70 de ani a ajuns la valoare în conștiința omenirii prin marea apostol Wilson venit de peste Ocean. Omenimea, savanții, erau votați ideii parlamentarismului, care nu se putea încă scutura de toată pulberea ruinei feudalismului. El a cerut votul universal. Lumea cerea cu drept cuvânt dezrobirea iobagilor, el pretindea și exproprierea. Lumea purcezând din principiul legalității drepturi și datorințe, cerea obligamentul fiecăruia de a apăra țara, el cerea pentru români armată națională cu suflet românesc și cu căpetenie românească.

Vă întreb fraților, care dintre ideile cari a frământat decenii și frământă și astăzi sufletul poporului nostru, care n'ar fi încrețit și fruntea pe care o reprezintă atât de plastic acest bronz?

Marile principii întemeiate sau adaptate de el, trebuințelor poporului românesc, au primit consfințire definitivă prin evoluția gândirii politice a neamului românesc. Dar el profesor savant, filosof, nu s'a lăsat copleșit de praful cărților sale, el a intrat în viața publică cu întreaga armatură a fanatismului său și s'a năzuit să pună în practică principiile a căror apostol era. De aceea a convocat consfătuiri și adunări, a fost sufletul adunării naționale din Blaj prezidată pe vremuri de cei doi mari arhierei Șaguna și Leményi, a

prezidat diferite comitete, a făcut revoluție și a organizat instituții de Stat.

Să nu credeți că toate acestea le-a făcut dintr'un imbold inconștient, mânat de lume sau prins de curent. Le-a făcut ca drept urmare a convingerilor sale științifice și a clar viziunii sale practice. Era devotatul, fanaticul dreptului natural al dreptului divin și filozofic, era apostolul credinței că dela Dumnezeu, dela natură, vine dreptul înăscut în fiecare, cu toate atribuțiunile personalității omului, cu toate consecințele sale logice până la punctul la care atinge dreptul altora de asemenea natură. Dar tot știința și mintea lui, ochii lui ageri au văzut că dacă dreptul este așa, legile pozitive cari țin sub puterile lor coercitive indivizii, statele și popoarele, sunt altfel. Că durere, legile sunt și vor fi încă multă vreme rezultanta de forță între clasele sociale și între popoare și că prin urmare aceste raporturi de forțe trebuie transformate în favoarea poporului românesc, dacă vrem ca și legile pozitive să se schimbe spre binele lui.

Toată puterea de care dispune un popor nu o poate nesocoti nici un savant, nici un conducător de neam, atunci când este vorba să se organizeze viața lui de stat. De aceea Simeon Bărnăuțiu a voit să organizeze națiunea română într'o forță puternică neînvingă prin două lucruri.

Înainte de toate prin unirea forțelor sale, prin adunarea într'un singur mănunchiu a tuturor conștiințelor vii ale națiunii și apoi prin dezvoltarea și utilizarea forțelor înăscute în poporul românesc. In special prin ridicarea forței morale, forței culturale și a forței materiale a poporului românesc, punând pe primul plan, forța morală. Când propovăduiește necesitatea întăririi morale a poporului românesc, se fixează înainte de toate asupra două mari lucruri: romanitatea poporului românesc și onoarea națională. Două mari comori din cari trebuie să izvoarească fericirea fiecărui fiu al neamului românesc.

1. Romanitatea înseamnă păstrarea limbii și a tuturor însușirilor poporului românesc hărăzită de marii noștri străbuni, dela Romani.

2. Onoarea națională adică păstrarea tuturor acelor atribute cari constituiesc individualitatea și demnitatea unui om ca individ și a unei națiuni și pe care are drept și trebuie să le pretindă și pe cari dacă nu și le-ar afirma, este vrednic de desconsiderare și pe urmă de moarte.

Cari sinder aceste atribute firești ale neamului românesc? Dreptul la naționalitate, dreptul la independență, dreptul la neatârnată sa națională, dreptul de a dispune însuși asupra soartei sale. Dușmanii neamului nostru au simțit pericolul ce zace pentru ei în realizarea sau chiar și numai în propovăduirea principiilor sale. Înainte cu 22 de ani, în acest oraș și în satul învecinat, Bocșa Română unde s'a născut Simeon Bărnăuțiu am fost împiedecați de forța statului de pe atunci să sărbătorim aniversarea de 100 de ani dela nașterea sa. Mari sunt Doamne minunile tale!

Azi mulțumită forței care poate răsări dintr'o minte clară, dintr'un suflet curat și mulțumită vredniciei poporului românesc, prin desvelirea monumentului lui Bărnăuțiu, abia după 22 de ani, serbătorim sub înțeleapta domnie și înalta oblăduire a însăși Regelui Carol al II-lea, domnul tuturor românilor, victoria tuturor principiilor sale (puternice urale îndelung prelungite).

Tot ceea ce Simeon Bărnăuțiu a propovăduit ca formă de manifestare națională pentru fii națiunii sale, virtuțile neamului românesc și

binecuvântarea a tot puternicului ne-a dat să înfăptuim. Avem libertate națională, azi avem independența națională, avem unitatea națională, avem împărăția noastră proprie, în ea avem libertatea voinței naționale, în ea avem votul universal, și avem dezrobirea iobagilor și exproprierea. Dar să nu uităm că toate acestea le-am realizat pentru că poporul românesc de dincoace de Carpați și-a ținut jurământul sfânt dat acum 82 de ani pe Câmpia Blajului în fața lui Dumnezeu, de cei 40.000 de români adunați, de a nu-și părăsi legea, de a nu-și părăsi credința și nădejdea în Dumnezeu, de a nu-și părăsi limba și datinele și și-a dat și viața pentru dreptul națiunii cari sunt mai scumpe decât oricare alte bunătăți. Mulți au fost zdrobiți pe roată, mulți au fost spânzurați, și mulți au suferit mizeria închisorilor întuneceose ca acest sfânt jurământ și ca binecuvântarea lui Dumnezeu să cadă asupra acestui popor, care merita aceasta răsplată în urma suferințelor ce a îndurat și jertfele ce a adus pentru propășirea întregii omeniri.

Aceste rezultate miraculoase sunt însă numai cadre, ele oferă posibilități, ele însemnează numai libertatea de voință și de acțiune. Continutul însuși al acestor cadre numai de acuma trebuie să ii dăm viață. Care este acest conținut? Ce trebuie noi să facem ca viața noastră de stat să o valorificăm în întregul ei înțeles și în întreaga măsură?

In primul rând datorita noastră este ca cu ajutorul statului nostru liber să dezvoltăm însușirile nobile ale neamului românesc până la ultima lor perfecțiune. Poporul românesc are calități specifice erzite dela strămoși, fără păreche și de o valoare extraordinară pentru civilizația omenească. Datoria fiecărui popor este să contribuie cu însușirile sale specifice în mod propriu la civilizația omenirii. De aici urmează îndatorirea ca aceste însușiri să le dezvoltăm, să le perfecționăm, să le punem în serviciul, nu numai al neamului, dar al întregii omeniri. Toată puterea statului, toată energia zace în noi, trebuie să o folosim fără nici o ezitare pentru dezvoltarea acestor însușiri specifice, să organizăm instituțiuni și funcțiuni de stat pentru ridicarea culturii și a bogăției naționale, și să perfecționăm structura socială a poporului românesc, ca să poată folosi pe deantregul darurile firei și ale țării pe cari i le-a hărăzit soarta și le-a păstrat cu multe jertfe întregul neam românesc.

A doua îndatorire este ca să aplicăm cu sfințenie marile principii de conviețuire pe cari le-a stabilit lumea civilizată, pentru ca aceasta să poată constata că în adevăr în bune mâini a pus soarta poporului românesc soarta acestor plaiuri și soarta popoarelor care sunt așezate aici între noi, când a încredințat-o minții, sufletului și prevederii poporului românesc.

Trebuie să pătrundă toate instituțiunile statului nostru și toate năzuințele noastre spiritul de dreptate și legalitate. Trebuie să ne pătrundă năzuința de a folosi pentru binele colectiv al țării, tot ce Dumnezeu a lăsat pe aceste plaiuri, fie ca avere, fie ca forță socială, fie ca forță individuală. Și a face ca prin ele întărite și desvoltate să-și găsească mulțumirea atât cetățenii singuratici cât și conștiința colectivă națională. Popoarele în ziua de azi nu pot să se mențină dacă nu reușesc a-și impune autoritatea lor în fața celorlalte popoare, dacă nu câștigă respectul întregii omeniri. Mai ales noi, poporul românesc, în aceste părți ale lumii, suntem așezați și

(Continuare în pagina IV-a)

Pilda recitator de la Simeon-Silvaniei

(Continuare din pag. III-a)

inconjurați de o serie întreagă de popoare cari vor trebui să vadă prin guvernarea noastră, prin conducerea vieții noastre de stat, în poporul român, un oblăduitor nu numai al intereselor lui românești, naționale de stat ci și al întregii lumi civilizate.

Gandirea omenească tinde azi spre formațiuni mari, instinctul de conservare al popoarelor, le mână în aceeași direcție, va trebui să ne încopiem în aceste formațiuni mari. Întrebarea însă cum?

Noi va trebui în mod fatal să ținem cu direcția de dezvoltare a lumii, vom fi în fruntea acestor state, sau vom fi forțe nesocotite, desconsiderate și siluite de celelalte popoare. Ținta noastră trebuie să fie, ca în această mare, grandioasă unire a popoarelor, poporul românesc să găsească locul său, de conducere, de cinste, de încredere, stimă a celorlalte neamuri și de o hotărâtoare influență în mijlocul lor. Aceasta însă nu o vom putea ajunge, numai dacă vom continua a merge pe calea pe

care ne-a arătat-o Simeon Bărnăuțiu prin geniul său creator, dacă vom urma calea luminoasă a spiritului de dreptate și de umanitate și a devotamentului pentru civilizația umană.

Iar azi când după sute de ani de suferințe, ne vedem eșiți din starea tristă a umilinței și a opresiunii naționale să preamărim spiritele mari cari ne-au luminat drumul mântuirii noastre.

Iar voi iubiți plugari, cari nu trebuie să mai faceți robote, voi elevi și studenți cari nu mai trebuie să ridicăți credințelor streine altare în suflitele voastre, voi intelectuali români ale căror talente, au uși deschise spre a se pune la masa unde se cârmuește soarta neamului nostru și voi mame care nu mai trebuie să jertfiți fii voștri pe câmpuri de bătaie pentru scopuri străine de a națiunii noastre, cuprindeți în rugăciunile voastre memoria lui Simeon Bărnăuțiu și a contimporanilor săi pentru că ei sunt întemeietorii adevărați ai României Mari (aplauze puternice, ovațiuni furtunoase și îndelung prelungite).

Toastul d-lui Iuliu Maniu

Inalt Prea Sfințite Dle Episcop, Doamnelor și Domnilor.

Ridic paharul meu întru prea mărirea, lunga, fericita și prea glorioasă domnie a M. S. Regelui nostru Carol al II-lea. (Aplauze și urale).

Poporul românesc și în deosebi poporul din Ardeal și Banat, este pătruns de un sentiment adânc tradițional dinastic. Ideea dinastică se întemeiază pe credința adâncă de o parte a legalității, iar de altă parte pe instinctul de conservare, care în mod clar i-a spus secole de-a rândul că trebuie să aibă un oblăduitor suprem și statornic peste valorile intereselor trecătoare.

Dar în deosebi doamnelor și domnilor, de când soarta bună a neamului românesc ne-a adus sub sceptrul Regatului român și a Coroanei Române, acest sentiment adânc dinastic s'a întărit și mai mult, ajungând la cuvânt nu numai creerul ci și inima. Noi azi am prăznuit un mare bărbat pentru că a avut dreptate în profețiile sale. Am constatat că ideile lui au fost urmate și calea pe care a arătat-o, a fost bătută de noi toți urmașii lui. Să facem dreptate istoriei, să facem dreptate și față de el.

Românilor le trebuie domnitor român spunea, și aici n'avea dreptate și de sigur că pe cealaltă lume în sferele înalte în care plutește, va fi fericit a auzi și a vedea că n'a avut dreptate. Națiunea română mână de instinctul ei și de povețele marilor săi bărbați, a hotărât altfel, a adus în țara românească dinastie streină. Binecuvântat este ceasul când s'a hotărât să facă acest lucru. (Aplauze prelungite.) Dinastia Hohenzollern, pe care instinctul și înțelepciunea română a adus-o pe tronul României, a împlinit îmbelșugat așteptările și aspirațiile pe cari le-a legat de ea. (Aplauze prelungite și îndelung repetate, ovații puternice).

Regele Carol a realizat independența vechiului Regat, a făcut regalitatea și a adus o strălucire nemaipomenită până atunci Coroanei Române.

Nepotul său Regele Ferdinand a făcut unitatea națională. Regele Ferdinand a adunat într'un mănunchiu toată suflarea română, a adunat într'un mănunchiu dezrobiiți și dezrobitori (aplauze prelungite, îndelung repetate). Regele Ferdinand a adus sub sceptrul său frați de același sânge, conștiințe de aceeași judecată și urmași ai aceluiași mari propovăduitori ai neamului românesc, fie că ei au vorbit, dincoace, fiecă au vorbit dincolo de Carpați. (Aplauze prelungite.)

Regele Ferdinand a făcut mai mult, a fost un dezrobitor, a fost însă tovarăș dezrobitor cu toate popoarele, cu

toate națiunile, cu toți împărații și cu toți președinții de republică, cari s'au pus împreună în ceata amicilor și aliaților noștri ca să desrobească omenirea de prejudecata oarbă și de dorurile de cucerire și crotopire sufletească ale altor popoare (Aplauze prelungite).

Regele Ferdinand a întovărășit neamul românesc, sabia, oastea română, mintea română, cu cele mai luminate minți, cu cele mai glorioase oști și cu cele mai sfinte străduințe ale întregii lumi culte, pentru eliberarea întregii omeniri.

Regele Carol al II-lea. (Urale, întreaga asistență ovaționează în picioare). A făcut același lucru ce au făcut și înaintașii Lui: a simțit cu poporul său, a venit acasă să-și primească dreptul Său. (Ovațiuni prelungite.)

Regele Carol simte cu poporul său fiindcă a crescut cu el, fiindcă a suferit cu el, atunci când armata română a scris cu sabia epopeia nemuritoare a vremurilor nu de mult apuse. (Aplauze puternice.)

M. S. Regele Carol al II-lea va realiza mari fapte ca și înaintașii Lui, pentru că se adapă din tradiția mare a neamului românesc pe care o cunoaște mai bine decât noi mulți, și trăește împreună cu aspirațiile sfinte ale neamului românesc pe cari le-a simțit mai adânc decât foarte mulți dintre noi. (Puternice aplauze.)

Ce însemnează spre pildă că M. S. Regele Carol al II-lea a binevoit să trimită în mijlocul nostru pe distinsul ostaș și adjutant al său d. colonel Stoicescu (urale puternice), ca să depună o jerbă de flori la bustul lui Simeon Bărnăuțiu, pregătit din jertfa și din munca tinerimei române? Iată ce însemnează. Însemnează că M. S. cunoaște tradiția și luptele neamului românesc, știe ce a făcut, ce a vorbit și ce a scris Simeon Bărnăuțiu și mai ales știe ce însemnează cuvântul acestui profet pentru conștiința fiecărui român, dela Constanța până la Oradea Mare și dela Hotin până la Orșova. M. S. a vrut să dea dovadă că, cunoaște tot ce mișcă, sufletul și inima românească și se identifică cu suferințele, cu tradițiile și cu aspirațiile neamului românesc. Dar mai însemnează ceva: însemnează că M. S. aprobă activitatea tinerimei române lansată în această formă spre munca pozitivă națională, că M. S. petrece cu atențiune activitatea, munca și străduința tinerimei române, a generalilor în mâna cărora va fi pusă mâine țara și neamul românesc. Și M. S. spune prin gestul său: bine faceți că, cultivați tradițiile mari ale neamului românesc, bine faceți că ridicăți altare în sufletele voastre și ridi-

cați bronzuri pentru mărirea aceluia cari au suferit pentru voi și pentru întreg neamul românesc. Bine faceți dacă voi, activitatea voastră, pe care o puteți dezvolta și este școala voastră, o folosiți pentru opere de creațiuni pozitive și contribuții la ridicarea, întărirea, mărirea conștiinței naționale în serviciul tradițiilor și în slujba aspirațiilor, cari una trebuie să fie pentru întreg neamul românesc. (Aplauze puternice, prelungite).

Doamnelor și Domnilor. În afară de sentimentul nostru dinastic firesc ne îndeamnă să ridicăm un pahar de vin în sănătatea și în lunga, fericita domnie a Regelui Carol al II-lea și faptul că stimăm în el calitățile mari cu cari l-a hărăzit Dumnezeu. Mi-ar plăcea, domnilor, tineri și bătrâni, mi-ar plăcea prea onorați preoți și mireni, plugari și intelectuali, să vedeți cum acest rege al țării românești, lucrează de dimineața până noaptea târziu. (Puternice aplauze.) Să vedeți cu ce pașină stă de vorbă cu ultimul cetățean al acestei țări, cu ce sânguină studiază și ultimă scrisoare care-i vine în mână, cu ce paciență fără seamă ascultă raporturile, cari i-se fac și să vedeți cum se identifică și în lucrurile mari și în lucrurile mici cu poporul său. Aceasta caracterizează oamenii marii.

Aș vrea să vedeți cu toții acea pregătirea temeinică, pe care M. S. o are pentru rezolvirea chestiunilor de stat și mai ales bunăvoința cea fără de mar-

Toastul dlui ministru Al. Vaida-Voevod

În uralele asistenței a luat cuvântul d. ministru dr. Alexandru Vaida-Voevod care a spus următoarele:

Am sărbătorit aici astăzi cu toții trecutul și memoria aceluia și prin el al aceluia care au fost întemeietorii statului național românesc liber și din a căror suflet a răsărit unitatea națională. După război unde voința armată și eroismul neamului nostru a adus bucuria desrobirii, emoția și bucuria noastră a fost prea mare. Așa că este de înțeles ca mulți să nu știe și să nu cunoască toate fazele luptelor noastre na-

ționale pe care o are pentru a găsi totdeauna adevărata și cea mai bună soluțiune care poate servi țării și neamului.

Doamnelor și Domnilor, vai de națiunea care s'a mulțumit cu ceea ce a realizat și vai de națiunea care nu știe să-și propună încontinuu ținte noi. Națiunea ca și omul care crede că a câștigat destul, că nu mai trebuie să învețe, că este destul de voinic nu mai trebuie să-și întărească muschii și creierul — că sigur începe să meargă în declin și în scurtă vreme să prăpădește. Națiunea care și-a ajuns scopurile și le socoteste ca definitive formele în cari trăește și nu-și mai pune altele, ca să fie și mai desăvârșită și mai puternică și mai cuminte și mai bine organizată și mai ales nu-și pune ținta ca să stea alături, dacă nu în fruntea altor popoare, în concertul popoarelor civilizate — aceea națiune nu va putea să-și afirme bunătățile cari le-a câștigat, ci în scurtă vreme va da aspectul tristei decadențe.

În natură nu există stagnare, viața este continuă dezvoltare. Națiunea română trebuie să-și pună noi și noi ținte, de desăvârșire și de mărire, pe cari le vom atinge fiindcă în urmărirea acestor ținte, avem o căpetenie fără seamăn de pregătită, destoinică și plină de hotărâre.

De aceea Vă rog pe Dv. să fiți convinși în sufletul dv. și mai departe de acest sentiment dinastic, spre binele neamului românesc și mărirea țării.

M. S. Regele Carol al II-lea să trăiască la mulți ani, în glorioasă și fericită domnie.

Ziarul „Chemarea“ anunță pe această cale pe onor. săi abonați, că cu începerea zilei de 1 Octombrie ziarul nu se va mai trimite, decât aceluia cari au plătit abonamentul și restanțele până la acea dată. Fără achitarea abonamentului până la data de 1 Oct. 1930 ziarul se va trimite numai aceluia d-ni abonați, cari ne vor cere aceasta în scris, fixând un termen apropiat de plată. Toți restanțierii noștri, vor fi somați la plată, din partea administrației, iar după aceea din partea avocatului nostru. Abonații noștri fiind însă în bună parte prieteni distinși și cunoscuți buni de ai noștri, sunt rugați a ne ușura situația dându-ne posibilitate să evităm măsuri forțate pe care noi suntem primii cari nu le-am dorit să le punem în aplicare. Cei ce au restanțe din anii trecuți să binevoiască a ne trimite un acout și noi îi vom informa numai decât despre restul datoriei la noi. Toți d-ni abonați, cărora din grăsală li-se expediază pe aceeași adresă ori pe două adrese dar aceleiași persoane 2 sau 3 exemplare din „Chemarea“ sunt rugați a ne trimite un exemplar scriind pe el numărul celui alt număr al „Chemării“ pe care-l reține și textul: „primesc sub No. ...“. Aceasta rugăminte o facem pentru a nu cauza abonaților plata alor 2 exemplare, conform fișei dela administrația noastră unde cei cari primesc 2 numere, au două fișe și deci două abonamente, iar de altă parte ca administrația nouă a ziarului nostru să poată avea și o idee clară asupra situației tuturor abonaților noștri.

Ziarul „CHEMAREA“.

Scrisori dela Redacție.

Rubrică permanentă condusă de redactorul nostru special Tutankamen.

Diaconului Operei din Cluj. Mii de scuze, n'am știut că nu a-ți terminat nici teologia, ori cum i-se zice în vechiul regat: seminarul și eu v-am declarat popă gata. Sunteți un simplu diacon ridicat la modesta ierarhie de director administrativ al Operei din Cluj, cu deficitele ei materiale și morale cât zece vile de a dtale (înțeleg prețul, când va fi terminată viața).

D. Ion Blăjan, com. Blaj. Așa înțeleg și eu spiritul pacific. Nu în teorie și vorbe, ci turnate în bronzul faptelor. Felicitările mele speciale pentru colaborarea dată averescanilor, adunați la Blaj din cele 4 colțuri ale țării, cari dacă nu veneați voi, național-țărăniștii, apoi siracii, nu primeau nici acele câteva mii lei diurnă pe zi ce primesc pentru o „adunare“, din faimosul fond de rezervă

de 13.000.000 lei topit dela Ministerul de Interne într'o singură noapte.

Ați mâncat bine dela ei, ați beut bine, v'ați încântat de pomană, ați răs bine la adunarea lor, ați auzit prostii de precum mi-a spus fratele tău, era să crăpați de răs; apoi ce mai vrei mai mult. Faceți numai tot așa, căci ei sunt obicinuiți să aibe adunări cu multă lume, la votare... aeolo nu știu ce se întâmplă că n'au pe nimeni. Dar ei sunt învățați cu asta, zgumot mult, larmă mare și ispravă puțină.

Redactor responsabil:

Dr. A. T. MUREȘAN